

Sentiment agredolç al Regne Unit pel Brexit i cop de pal a la UE

written by Enric Folch | 25 de juny de 2016

Molts londinencs es van despertar amb una sorpresa aquest divendres, i els europeus també. Un sentiment agredolç recorre els carrers de la ciutat, era possible que passés però la majoria de londinencs no ho considerava, ha estat una sorpresa fins i tot pels mateixos partidaris del *Brexit*, però sí, el Regne Unit ha decidit marxar, i marxaran de la Unió Europea. I el primer ministre ha anunciat que essent coherent amb les seves creences i posicionaments polítics "*ell no pot liderar aquest camí*", simplement dimiteix. Les borses cauen, a la *city* financera els nervis esclaten mentre els telèfons dels operadors treuen fum, la pèrdua de patrimoni financer a les 11 del matí, hora de Londres, es calcula en uns 120.000 milions de lliures, però més enllà d'aquests efectes circumstancialment devastadors per als bancs d'inversió, els *bunkers* de contractació borsària i l'elit financera de la *city*, els ciutadans han dit no a una Unió Europea allunyada de les persones, que pren decisions que els obliguen sense donar-los raons clares i democràtiques. Han dit no a pertànyer a un club que no els té en compte i que els ha ignorat, on els seus líders no són escollits democràticament. Han dit no a una UE que s'ha mostrat insensible amb el patiment de les persones en moments de crisi profunda, sense un objectiu clar de defensa i millora de les seves condicions particulars. Han dit no, en definitiva, a tot allò que representa la negació de la pròpia i legítima existència com a nació, o a l'orgull de la diferència col·lectiva. Han dit, amb el resultat que han donat, que no al camí de la pèrdua de sobirania com a nació.

Europa avui ha rebut un cop de pal que l'ha de situar en el camí de la reconsideració d'allò que ha estat fent fins ara i

modificar l'estratègia i el rumb de les seves grotesques i arbitràries decisions. Serà possible? O potser s'haurà de substituir als líders que s'han aferrat a aquest *statu quo*? Amb aquesta decisió els anglesos han dit que ells ja no hi creuen i que prefereixen seguir sols, que no pas treballar per canviar la UE des de dins. Que ja no creuen en la UE, i no si val a llençar-los missatges de por, de crisi, de demagògia per a influir en la seva opinió. Cal no oblidar que la democràcia afecta íntimament a les persones i el seu destí, i front això; ni els mercats, ni els polítics, ni els interessos, ni la demagògia de qualsevol color pot enfrontar-s'hi.

Tot i així la decisió presa pels anglesos avui ha estat difícil, plena de sentiments i raonaments contradictoris, ningú està plenament content dels resultats, però tampoc haurien estat contents amb el resultat contrari. La política ha hagut de sotmetre a un estrès important als ciutadans per poder prendre una decisió legítima i consensuada. Ha hagut de ser un referèndum el que indiqui als polítics interns i externs del Regne Unit que quelcom no va bé i que s'ha de canviar.

Cal que els catalans prenem exemple del que vol dir democràcia i coherència, avui els anglesos ens n'han ensenyat d'una forma històrica i consistent, el significat d'aquests conceptes. Quan es fa un referèndum, això té conseqüències immediates. Els polítics se sotmeten als dictats de la majoria i s'enfronten a les conseqüències de les seves creences i discursos, fins i tot si això vol dir dimitir. Però en qualsevol cas no es fa un pas enrere de la decisió presa pel poble. Seria inacceptable i totalment deshonest i deshonorós no fer-ho.

Avui, per als catalans, immersos en un "procés" inacabable, tortuós i maldestre, ens cal més que mai emmirallar-nos en models democràtics com l'anglès per tal de concretar el caràcter del full de ruta:

- Un referèndum, una consulta, és vinculant i obliga als polítics. No fer-ho és un atac a la mateixa democràcia.
- Un polític no pot anar en contra del que diu: ha de complir o dimitir.
- Les decisions importants no són ni fàcils ni gratuïtes, amagar o intentar obviar-ne les conseqüències, és una traïció al ciutadà.
- Les decisions democràtiques, les prenen els qui els afectarà aquesta decisió, no els tercers, per més vinculats que hi estiguin. La sobirania recau sobre qui pren la decisió.
- La demagògia, la por, les elits econòmiques i polítiques no formen part de les decisions democràtiques.

Aquí, al Regne Unit, la política és això; simple, ferma i pragmàtica. Des de Londres, des de la feina -avui no és festa i ahir tampoc ho va ser- al despatx de Gracechurch Street, en ple cor de la *city* londinenca, els meus companys estan perplexos, inquiets, un xic ansiosos potser. No s'ho imaginaven pas, però la conversa aquest matí, entretallada per trucades de despatxos i d'operadors europeus, ha girat entorn de la valoració del resultat de la votació i la justificació individual de cadascú respecte al sentit del seu vot. Com si d'una cerca de justificació per donar més valor a la decisió presa, però tot plegat, sense perdre les formes, ni el pragmatisme, ni la flama britànica que s'encomana. I fent-ne gala, una mica d'humor negre. És com diu el diari "The Sun" a la seva portada d'aquest matí, "SEE EU LATER". Després de la feina anirem al pub a fer una pinta junts, l'anglesa Jaime, l'irlandès Ruairi, l'escocès Mike, el pakistanès Bilal, el croat Danijel i el català Enric.